

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Magyar György és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Magyar György ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Bölcskei Zsolt ügyvéd által képviselt alperes ellen, szerződés teljesítése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. október 14. napján kelt 6.P.22.579/2011/15. számú ítélete ellen, a felperes részéről 16. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 4.116.045 (négy millió-száztizenhatezer-negyvenöt) forintot és annak 2010. június 1. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes, 2013. július 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félét első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát és 250.000 (kettőszázötvenezer) forint + ÁFA, valamint 576.300 (ötszázhatvenhatezer-háromszáz) forint mértékű együttes első és másodfokú részperköltséget.

Egyebekben az első fokú ítéletet helyben hagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes keresetében 5.300.000 Ft tőke és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest kölcsön jogcímén.

Az alperes a kereset elutasítását kérte vitatva annak jogalapját és összegét.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott

széleskörű bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a felperes 2008. november 21. napján hozzávetőlegesen 4.200.000 forint kölcsönt vett fel a Bank Zrt-től, továbbá több alkalommal 10.000 forintos nagyságrendben az alperes telefonkártyáját feltöltötte, illetve hasonló összegeket adott át üzemanyagra és egyéb célra. E körben bizonyítékként elfogadta a felperes által csatolt, a peres felek, illetve a felperes édesanyja és az alperes közötti SMS váltást tartalmazó közjegyzői ténytanúsítványt, mely igazolta az alperes időnkénti anyagi gondjait. Ezen bizonyítékot a bíróság azonban nem találta alkalmasnak a felperes által állított összesen 5.300.000 Ft kölcsönösszeg átadására. A bíróság megítélése szerint a felperesi előadás és a felperesi tanúk vallomása nem volt alkalmas arra, hogy az alperesi nyilatkozat, illetve az alperesi tanúvallomások tartalmával szemben bizonyítsa, hogy a felperes a keresetben megjelölt összegű kölcsönt adott az alperesnek, ezért bizonyítottság hiányában a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezéssel élt, melyben annak megváltoztatásával a keresetével egyező döntés meghozatalát kérte, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. Fellebbezése indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyoldalúan értékelte, azokból megalapozatlan, téves, iratellenes, jogellenes következtetést vont le. Tévesen jutott arra a következtetésre, hogy Bank Zrt-től felvett 4.200.000 Ft kölcsönnek az alperes részére történő átadása nem bizonyított. Megítélése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok teljes körűen alátámasztják követelése fennállását. Az elsőfokú bíróság bizonyítékként elfogadta a közjegyzői ténytanúsítványt, mely igazolja a peres felek, továbbá a felperes édesanyja, **XX** telefonjai közötti SMS-váltások tartalmát. Az elsőfokú bíróság azonban a fellebbezésben idézett számos üzenetet - melyek az alperesi tartozást bizonyítják -, figyelmen kívül hagyott. Álláspontja szerint az alperes SMS üzenetben tartozáselismerő nyilatkozatot is tett. **XX**, **ZZ**, **KK** és **MM** tanúk vallomása mind a bankhitelből tovább adott, mind pedig a kisebb összegű alperesi tartozások fennállását alátámasztotta.

Hivatkozott arra is, hogy az alperesi tanúk szavahihetősége megdőlt, hiszen azt állították, hogy az alperesnek az adott időszakban nem volt szüksége kölcsönre, ezzel ellentétes a közjegyzői ténytanúsítvány tartalma.

Kiemelte a fellebbezés, hogy az alperes személyes meghallgatása során nem vitatta kisebb összegek átvételét. Kifogásolta, hogy az eljárás során az elsőfokú bíróság az ő bizonyítékait nem, vagy nem kellő súllyal vette figyelembe.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel. A fellebbezésben felhozottakra figyelemmel hangsúlyozta, hogy a hivatkozott SMS üzenetek a felperes által is elismerten a teljesség igénye nélkül kerültek okiratba foglalásra, így nem lehet megállapítani, hogy a „Vissza fogom fizetni” nyilatkozat mire vonatkozik. Ezen nyilatkozat a Ptk. 242. § (1) bekezdése szerinti tartozáselismerő nyilatkozatnak azért sem tekinthető, mert nem került írásba foglalásra; az SMS pedig nem tekinthető sem közokiratnak, sem teljes bizonyítóerejű magánokiratnak. Álláspontja szerint a felperes az összecszerűség körében tévesen hivatkozott arra,

hogy az édesanyja a vele folytatott telefonbeszélgetés során elismerte a 6.000.000 forint összegű tartozást. A felperes által benyújtott **BB** igazoló szelvény, valamint az **ÉE** Kft. pénztár összesítője sem alkalmas a felperesi követelés bizonyítására sem jogalapjában, sem összepszerűségében. Ezek az okiratok azt igazolják, hogy a felperesi hitel felvételének napján az alperes milyen összeget fizetett be a fenti társaságok pénztárába. Hangsúlyozta azt is, hogy a felperesi tanúk nem voltak jelen a felperes által állított pénzáadásnál, arról csupán a felperestől szereztek tudomást. Rámutatott arra is, hogy az általa meghallgatni kért tanúk úgy nyilatkoztak, hogy igazából nincs rálátásuk a mindennapjaira, így a nyilatkozataik nem lehetnek ellentétesek az okirati bizonyítékokkal. Előadta, hogy az elsőfokú eljárásban személyes meghallgatása során sem ismerte el a felperes felé a tartozást, csupán azt állította, hogy megfelelt a valóságnak, miszerint a felperes fizetett tankolást, teleföntöltést, de arról nem volt szó, hogy az kölcsön lett volna, hanem együtt költötték el a pénzt.

A fellebbezés részben alapos.

A felperes keresetében 4.200.000 forint egyösszegű és 1.100.000 forint több részletben átadott kölcsön visszafizetésére kérte kötelezni az alperest.

A per adatai alapján minden kétséget kizáró módon az állapítható meg, hogy az 1.100.000 forint kölcsönt az alperesnek nem a felperes, hanem a perben nem álló édesanyja, **XX** nyújtotta. Ezt igazolja a felperes és az alperes közötti 2010. május 14-ei SMS-váltás is: „szeretném tudni mikor fizeted ki a bankot, anyunak lévő 1,1 milliós tartozásodat...” (felperesi SMS). **XX** tanúkénti meghallgatása során is úgy nyilatkozott, hogy a kb. 1.000.000 forint egy részét ő adta. A Pp. 3. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a polgári ügyek körében felmerült jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el. Ilyen kérelmet - ha törvény eltérően nem rendelkezik - csak a vitában érdekelt fél terjeszthet elő. A felperes az édesanyja által adott kölcsön tekintetében engedményezési szerződést nem csatolt, tehát ezen összeg vonatkozásában a felperesnek keresetindítási joga nem volt. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság elutasító rendelkezését e tekintetben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - eltérő indokolással - helybenhagyta.

Tévedett a felperes, amikor az alperes 2010. május 14. napján kelt „Vissza fogom fizetni!” nyilatkozatát tartozáselismerő nyilatkozatnak tekintette, ugyanis abból nem állapítható meg, hogy milyen összegű tartozást ismert el. A nyilatkozat továbbá nem felelt meg a Ptk. 242. § (2) bekezdésében foglaltaknak, mivel ezen rendelkezés szerint a tartozáselismerés a másik félhez intézett írásbeli nyilatkozattal történik. A Polgári Törvénykönyv hatályba lépéséről és végrehajtásáról szóló 1960. évi 11. törvényerejű rendelet 38. § (2) bekezdése értelmében, ha jogszabály a szerződés érvényességéhez írásbeli alakot rendel - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában -, írásbeli alakban létrejött szerződésnek kell tekinteni a levélváltás, a táviratváltás, valamint a távgépíró és telefax útján történt üzenetváltás, továbbá a külön törvényben meghatározott maradandó eszközzel tett nyilatkozatváltás - így különösen fokozott biztonságú elektronikus aláírással aláírt okirat - útján létrejött

megegyezést. Ezen rendelkezés értelmében az SMS útján tett nyilatkozat nem tekinthető írásbelinek, így az nem fordítja meg a bizonyítási terhet [Ptk. 242. § (1) bekezdés], tehát nem az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a felperes felé tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság a 4.200.000 forint kölcsönrel kapcsolatban nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, mivel a bizonyítékokat nem a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak szerint mérlegelte. A per adatai alapján minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes a Bank Zrt-től kézhez vett kölcsön összegét - a 14/F/2. számú igazolás szerint 4.116.045 forintot - átadta az alperesnek, illetve ezen összegből a kölcsön felvételének napján az alperes nevében az **BB Bank**ba 365.000 forint, míg az **ÉÉ Kft.** pénztárába 554.000 forint került befizetésre. A közjegyzői ténytanúsítvány adatai alapján is az állapítható meg, hogy az alperes soha nem tagadta tartozását, hanem vállalta annak visszafizetését. A felperes 2010. május 14-ei üzenetére - melyben a banki és az édesanyja felé fennálló tartozás megfizetését kérte, az alperes válasza az volt, hogy „Vissza fogom fizetni!” A felperes édesanyja ugyanezen a napon kelt felszólítására, hogy „közel 6 millióval tartozol, amit szeretném ha május végéig lerendeznél” az alperes azt üzent, hogy „elég nagy bajban vagyok így is, igyekszem!!!”. Tehát az alperes egyik üzenetében sem állította, hogy a felperes, illetve édesanyja által megjelölt összeggel nem tartozik. Egyébként a felperes sem állította, hogy a ténytanúsítvány a teljes SMS-váltást tartalmazza, az érzelmi életükre vonatkozó üzeneteket nem csatolta. Amennyiben az alperes nem találta elégségesnek a mellékelt kivonatot, lehetősége volt arra, hogy további üzenetek szövegét is a per anyagává tegye.

A Pp. 3. § (5) bekezdése értelmében, ha a törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. Így a bíróság nem volt elzárva attól, hogy a felperes által csatolt ténytanúsítványt mint bizonyítékot felhasználja. A kölcsönösszeg átadását támasztották alá a felperesi tanúk vallomásai, míg az alperes tanúinak nem volt rálátása az alperes vagyoni helyzetére, illetve a kölcsönről tudomással nem bírtak.

A másodfokú bíróság mindezekre figyelemmel megállapította, hogy a peres felek között a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti szóbeli kölcsönszerződés jött létre 4.116.045 forint erejéig 2010 májusi visszafizetési határidővel, ügyleti kamat kikötése nélkül.

A Fővárosi Ítéltábla az alperest az általa ténylegesen átvett kölcsönösszeg visszafizetésére kötelezte. Nem lett volna akadálya annak sem, hogy a felperes a bank felé ténylegesen megfizetett valamennyi összeget - így a kezelési költséget, kamatot, stb.- is követelje az alperestől, azonban kereseti kérelmének indokolása, személyes előadása kifejezetten az átadott összegre vonatkozott.

A felperes a 4.200.000 forint kölcsön tekintetében 2008. november 26. napját, a kölcsön átadásának időpontját jelölte meg a kamatfizetés kezdő időpontjaként, mértékét pedig a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint kérte meghatározni. A felperes a

9. számú jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy az alperes 2009 májusára ígérte ezen összeg visszafizetését, azonban mivel nem fizette vissza, ezért abban állapodtak meg, hogy annak időpontja 2010 májusa. Ezért a másodfokú bíróság a kamatfizetés kezdő időpontját a késedelembe esés időpontjától, 2010. június 1-jétől állapította meg. A késedelmi kamat mértéke a Ptk. 301. § (1) bekezdésén alapul.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta.

Figyelemmel arra, hogy a felperes részben pernyertes lett, a másodfokú bíróság a perköltség viselése tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött. Az alperes pervesztessége arányában köteles megfizetni a felperes által lerótt első- és másodfokú illetéket, továbbá a felperest megillető, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjat.

Budapest, 2015. január 27.

. Németh László s.k.

a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

ódi Zsuzsanna

tisztviselő